

Георги Караславов
Крилете на човека

Един ден орелът се стрелна в непристъпните канари на високите планини.

Долу нейде в далечните низини на земята се носеше необикновен шум. Чуваха се удари, гърмежи и човешки говор.

– Какво става тук, какво има? – попита той.

– Прокарваме път – отговориха хората. – През твоите скалисти и пусти жилища, дето човешки крак не може да стъпи, път ще прокараме. През планинските непристъпни върхове ще минат влакове и автомобили, както минават и през безкрайните равнини и полета...

– Жалки същества! – извика презрително гордият орел. – На върховете, дето почивам, вие можете да дойдете, но във висините, дето летя, няма никога да се срещнем.

И хвъркна.

Изгледаха го хората, стиснаха здраво кирките и лопатите, свиха устни:

– Почакай!

Минаха дни, години.

Хората превзеха планините, превзеха моретата и океаните. Железни чудовища профучаваха и с бързината на подплашени коне ги пренасяха през села и градове. Но хората бяха недоволни. Техните погледи се рееха в дълбочините на небето, дето орелът се виеше недосегаем и горд.

– О, ние ще дойдем и там! – заканваха се хората и работеха. Те лееха в нажежени пещи тънки железни части, прецеждаха през невидими сита бензин и масла, сглобяваха мотори и ги пробваха.

И когато веднъж слънцето огря далечните полета, орелът видя хората да тикат една голяма металическа птица.

– Ти ще видиш сега! Ти ще видиш сега! – заканваха му се те и очите им изследваха жадно небесната шир.

– Вашата бездушна птица ще подскочи като пъдпъдък и ще падне пак, за да пълзи като вас – усмихна се презрително орелът и направи широк и спокоен кръг над поляната.

Хората тичаха около металическата птица, пипаха самоуверено и ловко бурмички, тръби, педали и колела. Най-сетне един от тях облече кожена куртка, сложи си големи тъмни очила и влезе в железния корем на птицата. Опънала широки металически криле, тя стоеше покорно и кротко.

– Къде се е чуло и видяло птица с железни криле да лети? – усмихна се пак презрително орелът.

И трепна плахо.

Птицата забръмча като някакъв грамаден бръмбар, затича се стремително напред и се откъсна леко и незабелязано от земята.

„Ето, сега ще рухне върху онези дървета“ – помисли си злорадо орелът.

Но металическата птица продължаваше да бръмчи и да се издига все по-нагоре. Нейното лъскаво тяло блестеше на ярките слънчеви лъчи, кръговете ѝ бяха спокойни, уверени и сигурни. Тя стигна висините на орела и тогаз орелът видя колко голяма и силна беше тя. Малкият, тромавият и тежкият човек летеше на крилете ѝ и я управляваше по волята си. Но тя не спря при орела. Продължаваше да се издига все по-нагоре и по-нагоре, докато най-сетне заприлича на малка блестяща точка.

Сърцето на орела се сви от болка. Пред нея той беше едно нищожно и безпомощно същество.

– Аз не съм вече господар на въздуха! – изохка той. – Аз не съм вече най-смел и ловък летец...

Металическата птица направи голям кръг и като бръмчеше оглушително и страшно, започна спокойно и сигурно да се спуща към мястото, откъдето се беше издигнала.

– Няма граници за вашия ум, о, горди, свободни и свободолюбиви хора, и няма пречки за вашите стремежи! – извика съкрушен орелът и се изгуби към скалистите върхове на далечните планини.

КРАЙ

© Георги Караславов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8916>]